

D

ZAKLADATEL A EMERITNÍ PRINCIPÁL **Milan Hein**
PROVOZNÍ ŘEDITEL A JEDNATEL **Martin Šimek**
UMĚLECKÝ ŘEDITEL **Pavel Ondruch**
PRODUKCE **Anna Krejčová**
PR **Marek Podlaha**

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA
Kateřina Šimková, Marie Krbová, Richard Fahrner,
Jakub Elstner, Jakub Nový, Tomáš Dvořan, Lukáš
Horník, Jan Doskočil, Vít Drozda, Ondřej Sýkora,
Denisa Reitingerová, Hana Polivková, Antonie Hlavicová,
Iveta Pažoutová, Václav Bláha, Bohumil Kubeša,
Vojtěch Dušek, Petr Holata a Gabriela Falcová

U

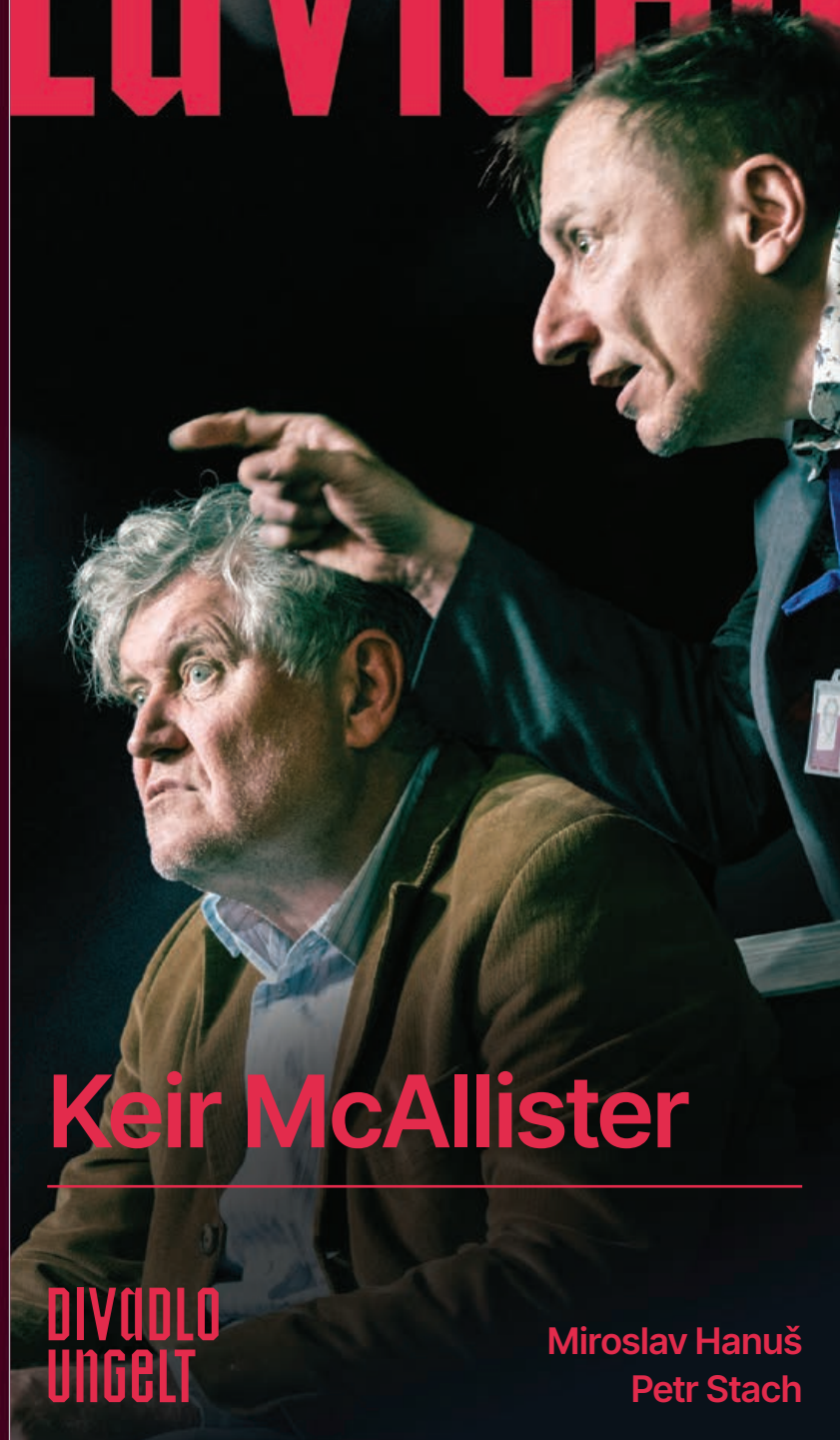
Dívaldo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz

VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
květen 2025 / Sezóna 2024-2025
PROGRAM PŘIPRAVIL **Pavel Ondruch**
FOTO **Jan Malíř**
GRAFICKÁ ÚPRAVA **Marcel Brna**

SLEDUJTE NÁS NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

LAVICKO

Keir McAllister

**DIVADLO
UNGELT**

**Miroslav Hanuš
Petr Stach**

Lavička

(The Bench)

*„Co jsme schopni cítit,
jsme schopni i říct...“*

Cervantes

*Pro mou ženu Jay,
díky níž je všechno možné...
S láskou Keir*

PŘEKLAD

Barbora Haplová

REŽIE

Vít Vencel

DRAMATURGIE

Pavel Ondruch

VÝPRAVA

Dana Hávová

ASISTENTKA REŽIE

Marie Krbová

ZVUK A SVĚTLA

Jakub Elstner, Jakub Nový, Richard Fahrner

GARDEROBA A REKVIZITY

**Hana Polivková, Denisa Reitingerová,
Antonie Hlavicová**

AUTOR

Keir McAllister

HRAJÍ

**Sandy
Joe**

**Miroslav Hanuš
Petr Stach**

Česká premiéra 24. května 2025 na Letní scéně Divadla Ungelt.

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s., Krátkého 143/1, Praha 9.

Uváděno po dohodě s Josef Weinberger Ltd: www.josef-weinberger.com.

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

**manželé
Zuzana a Martin Molnárovi**

**Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

CANDLE IN THE WIND

Svíčka ve větru

*Goodbye England's rose;
may you ever grow in our hearts.
You were the grace that placed itself
where lives were torn apart.
You called out to our country,
and you whispered to those in pain.
Now you belong to heaven,
and the stars spell out your name.*

*And it seems to me you lived your life
like a candle in the wind:
never fading with the sunset
when the rain set in.
And your footsteps will always fall here,
along England's greenest hills;
your candle burned out long before
your legend ever will.*

*Loveliness we've lost;
these empty days without your smile.
This torch we'll always carry
for our nation's golden child.
And even though we try,
the truth brings us to tears;
all our words cannot express
the joy you brought us through the years.*

*Goodbye England's rose,
from a country lost without your soul,
who'll miss the wings of your compassion
more than you'll ever know.*

Elton John a Bernie Taupin

V původní verzi písně *Candle in the Wind* z roku 1973 (album *Goodbye Yellow Brick Road*) zpívá Elton John o americké herečce, zpěvačce a modelce Marilyn Monroe, jejíž rodné jméno bylo Norma Jeane Morteson (úvodní verš zní *Goodbye, Norma Jeane*). Elton a Taupin 6. září 1997 píseň předělali v žalozpěv za tragicky zesnulou princeznu Dianu, „růži Anglie“.

Pamětní lavičky ve skotském městečku Gourock, okres Inverclyde. Tradice pamětních laviček je rozšířená po celé Velké Británii, ale ve Skotsku je zvlášť oblíbená. Lidé si mohou lavičku oficiálně „adoptovat“ na památku zesnulého blízkého — na lavičku umístí plaketu s krátkým věnováním, jménem a datem a pak na ni nosí květiny a jiné dárkové předměty. V Inverclyde jsou záležitosti pamětních laviček v rukou místní samosprávy, která stanovuje pravidla pronájmu, včetně cen. Obvykle se jedná o jednorázový poplatek pokrývající výrobu, instalaci a údržbu lavičky po dobu zhruba 10 let. Po uplynutí tohoto období může být pronájem prodloužen.

KEIR MCCOLLISTER

Keir je spisovatel s velkými zkušenostmi v komediálním žánru, neboť 15 let vystupoval jako stand-up komik. Nyní píše na zakázku pro několik špičkových komiků a má na kontě řadu televizních a rozhlasových titulů. Za posledních dvacet let napsal mnoho textů pro Edinburgh Fringe Festival, včetně oceněného *Aye Right? How No?* z roku 2015 a vyprodané show *Look at the State of Scotland* z roku 2012. Je dvojnásobný držitel ocenění pro nejlepšího scénáristu v soutěži Scottish Comedy Awards. Napsal také řadu divadelních her – *Hindsight* (2013) procestovala celé Skotsko a několik repríz se odehrálo i ve vězení Barlinnie, *A Split Decision* (2014) se ve verších zabývalo Referendem o nezávislosti Skotska, *The Last Laugh* (2016) se stalo hitem Edinburgh Fringe Festivalu, který recenzenti několikrát ocenili 5 hvězdičkami. Jeho zatím poslední hra se jmenuje *The Intervention* (2022). Keir žije se svou manželkou komičkou a moderátorkou Jay Lafferty a jejich synem v Edinburghu.

Výše otištěné oficiální CV Keira McAllistera zahrnuje prakticky všechny informace, které jsou o něm k mání. Důvodů této životopisné skouposti je jistě více, ale za ty hlavní považujeme jeho (zatím) lokální význam, introvertní povahu, mimořádnou skromnost a také to, že se sám sebe zdráhá vnímat jako dramatika. Všechny své divadelní hry napsal pro sebe, nebo pro své kamarády, a vnímal je spíše jako scénáře pro jejich konkrétní inscenace než jako dramatické texty, které rozešle do divadel dramaturgům. Což dokládá i naše zkušenost: když jsme se z něj snažili vymámit k přečtení další jeho hry (knižně vyšla pouze *Lavička*), slíbil, že je znovu projde a pošle jen ty, za které se bude „nejméně stydět“. Neposlal nic. Po několika urgencích přišla omluva s vysvětlením, že je jako většina spisovatelů „sužován pochybnostmi o sobě samém“. O to cennější je otevřený rozhovor, který nám poskytl (v plném znění ho otkujeme v tomto programu).

McAllister se nejdříve v rodném Skotsku proslavil coby stand-up komik. První vystoupení absolvoval ve známé soutěži *Jongleurs J20 Last Laugh Competition*. Vyhrál regionální kolo, následně skotské finále a v celonárodním finále v londýnském Criterion Theatre získal stříbrnou medaili. Psal se duben 2004 (dle toho můžeme odhadnout nedostupný údaj ohledně McAllisterova věku – je čerstvý padesátník), a doposud profesně neukotvený McAllister, který byl „průměrný žák“, našel svůj obor.

Ačkoli později o své motivaci ke stand-upu vtipkoval („Proč jsem se stal komikem? Celý život jsem plácal kraviny, tak mě napadlo, že bych to mohl zpeněžit.“), na jeviště jej ve skutečnosti přivedla celoživotní záliba v psaní. Psaní ho také za covidové pandemie od stand-upu odvedlo – skoro dvacetiletá kariéra performerera byla v příkrém rozporu s jeho úzkostnou povahou (Joe v *Lavičce* vykazuje autobiografické rysy). Navzdory tomu byl dost úspěšný. Pár měsíců po spanilé jízdě v soutěži už vystupoval s Paulem Piriem na Fringe Festivalu v duo-stand-upu *Rehab's for Quitter's* (2004), a záhy zdomácněl v nejslavnějších skotských stand-up klubech jako je The Stand, HaHa Comedy či The Last Laugh Comedy Clubs. Komunita skotských komiků se rychle proměnila v jeho druhou rodinu.

Z hodinového stand-upu *You're Only Cosmic Dust*, s nímž vystupoval na Fringe Festivalu v roce 2017, byla recenzentka Lynn Ruth Miller tak nadšená, že nám poskytla výborný doklad o McAllisterově stylu: „Tematicky zachycuje širokou škálu lidské zkušenosti. Například vypráví o namyšlených taxikářích, kteří nesnáší každého, kdo k nim nastoupí. Varuje před katastrofou, která nastane poté, co některému z nich poradíte, jak vás doveze tam, kam chcete. (...)“

McAllister je ve svém stand-upu ostrý jako břitva. Řeže do všech bolavých míst, kterým ve 21. století čelíme. Když mluví o roce 2016 a o tom, jak nám Brexit vzal naději, vezme to ze široka: ‚Tuhle planetu jsme zničili. Nedokážeme si poradit ani s obezitou, natož s něčím jiným. Zdegenerovali jsme natolik, že i opice jsou civilizovanější než my.‘ (...) Je mistr slova, který všechny uhrane. Když ho posloucháte, musíte s ním souhlasit, musíte se smát, a nakonec i plakat. Je to komediální génius. (...) Ale nemusíte se bát, že by celou hodinu nadával. Dává nám i naději. Východisko vidí v pokoře.“

Jeho společenské angažovanosti, kterou uměl komunikovat s vtipem a nadhledem, si všimnul rozhlas a televize. Jako satirický politický komentátor pravidelně hostoval v rozhlasovém pořadu BBC *Breaking the News* (podílel se na všech 5 sériích z let 2015 a 2016). V televizi komentoval ve *Stand Up for the Week* (Channel 4), v diskuzním pořadu BBC 2 *Mock the Week* nebo v *The Good, the Bad and the Unexpected* (BBC Scotland).

Vedle stand-upu a komentátorství dlouhodobě psal divadelní hry. Mnohé z nich neskončily v šuplíku, ale dočkaly se i zinscenování. Samozřejmě vždy v rámci domovského Fringe Festivalu v Edinburghu, největšího divadelního festivalu na světě, na němž může bez výběrového řízení vystoupit kdokoliv s čímkoli (tedy pokud má dost peněz). Černá komedie *Hindsight* (2013) se odehrává ve studentském bytě, kam nečekaně vtrhne cizinec s baseballo-

vou pálkou. Hráli v ní tři McAllisterovi kamarádi komici, včetně jeho nejčastějšího spolupracovníka Paula Sneddon, k němuž se ještě dostaneme. Kritika byla nadšená: „Pokud si z festivalové nabídky musíte vybrat jen jeden titul, vyberte si tento.“ Ve veršované *Split Decision* (2014) McAllister použil tragikomickou analogii: pomocí dysfunkčního manželství před rozvodem zobrazil vztah Skotska a Spojeného království. Největší pozornost ale získal další rok, kdy měl – víte na jakém festivalu – světovou premiéru text pro jednoho herce a jednu herečku, který kombinuje divadelní hru se stand-upem, *The Last Laugh* (2016).

McAllister v něm zkoumal „proč by spolu komici neměli randit“. Bylo to velmi osobní téma, neboť se sám tímhle doporučením neřídil. Randění s komičkou Jay Lafferty přerostlo v manželství... O jejich silné vazbě vypovídá nejen to, že své ženě McAllister dedikoval *Lavičku*, ale také to, jak o ní často a rád mluví (nejen) v našem rozhovoru. Lafferty svou kariéru stand-upistky započala ve stejném období jako McAllister (seznámili se v zákulisí během Wickerman

Festivalu) – typ holky odvedle, jejíž vtipy jsou „v čokoládě obalené výbušniny“, výborně fungoval. Na rozdíl od svého manžela politického satirika dělala „lifestylové stand-upy“ o ženách 30+, neboť špatně snášela „tlak, který na ženy tohoto věku společnost vyvíjí, pokud nemají úžasnou kariéru, auto, peníze a děti“. Ještě předtím, než McAllister s manželkou založili malou produkční společnost, pomáhala mu s většinou jeho projektů – ať už jako konzultantka, nebo jako produkční. V *The Last Laugh* oproti očekávání s manželem nevystupovala, jen ho produkovala. Když se Lafferty jeden novinář zeptal proč, mazaně odpověděla, že „by to bylo na dlouhé povídání“. S McAllisterem místo ní v show, která po masivním úspěchu v létě 2015 na Fringe Festivalu objela na jaře 2016 celou Velkou Británii, hrála Eddie Butler.

Léta 2015 a 2016 byla v McAllisterově kariéře zlomová. V roce 2014 se totiž komik a promotér z Glasgow Alan Anderson našel, že v British Comedy Awards nebyl už řadu let nominován žádný skotský performer, a založil Scottish Comedy Awards. První ročník uspořádal

v roce 2015. Ceny se rozdávaly v mnoha kategoriích – McAllister získal cenu za nejlepší festivalovou a zájezdovou show (dvouseťhlavou multidisciplinární porotu nadchl duo-stand-up s Paulem Sneddonem *Aye Right? How No?*), a hlavně cenu pro nejlepšího scénáristu. V dalším ročníku v roce 2016 získal cenu pro nejlepšího scénáristu znovu, a k ní mu přibyla cena pro nejlepšího rozhlasového a televizního komika. Ten samý rok měla na Fringe premiéru sci-fi hra *F.R.A.N.C.* o umělou inteligencí vytvořeném „dokonalém komikovi, který se umí přizpůsobit každému publiku“. Napsal ji s kolegou Johnem McGladem a vystupovala v ní smetánka skotské komediální scény – kromě Lafferty také Jojo Sutherland, Joe McTernan, Robin Grainger, Gus Lymborn a Stuart Murphy. Show, která jen svým špičkovým hvězdným obsazením vzbudila poprask, režíroval Paul Sneddon.

McAllister s obrovskou chutí spolupracoval se všemi svými kolegy a kamarády komiky, ale vazba s Paulem Sneddonem, který vystupuje pod bizarním jménem Vladimir McTavish, je nejvýznamnější a nejdelší. Sneddon aka McTavish se specializuje převážně na výbušná politická témata, a ani v duo-stand-upech s McAllisterem tomu nebylo jinak. V *Look at the State of Scotland* (2012) debatovali o nezávislosti Skotska a o skotské identitě, a o rok později své úvahy rozšířili na celou Británii v *Look at the State of Britain* (2013). Před Referendem o nezávislosti Skotska v roce 2014 mluvit ze své podstaty nemohli a nad otázkou hloubali v *Aye Right? How No?*. Sehranost s tímto o generaci starším „bardem“ vedla McAllistera k tomu, aby jen pro ně dva napsal hru. O Vánocích u rodičů své manželky spatřil na pobřeží pamětní lavičku obloženou květinami a dárkovými předměty, a dostal nápad.

Lavička v hlavní roli s McAllisterem (Joe) a Sneddonem (Sandy) měla světovou premiéru v edinburghském The Gilded Balloon Basement Theatre 17. června 2018. V červenci hostovala ve The Stand Comedy Clubu a posléze se od 1. do 26. srpna 2018 hrála na Fringe Festivalu. Stand-up komiky režírovala stand-up komička Jojo Sutherland (scénu, kostýmy a produkci měla na svědomí Jay Lafferty). O genezi *Lavičky* se dočtete v rozhovoru s autorem, nicméně na tomto místě je příležitost zastavit se u McAllisterova vzoru – irského spisovatele, dramatika a básníka, klíčové postavy absurdního dramatu, Samuela Becketta.

Jeho obsáhlé, více méně experimentální dílo vyniká kombinací pesimismu a minimalismu a geniálně (ne)zodpovídá základní existenciální otázky. Za obrovskou žábu na prameni pak Beckett – spolu s ostatními absurdními dramatiky – považuje jazyk, tj. absolutní nemožnost dorozumět se. Komunikace, v níž by si jeden s druhým

rozuměl, je podle něj vyloučená: „Vyjádřit, že zde není co vyjadřovat, nic, pomocí čeho vyjadřovat, nic, z čeho vyjadřovat, žádná síla vyjadřovat, žádná touha vyjadřovat, spolu s povinností vyjadřovat.“ Z podobných myšlenek vychází i McAllister. Jen je přetavuje do lehčího žánru (i když nutno říct, že mnohé interpretace Becketta také pracovaly s estetikou smutných klaunů uvězněných v elementární – skoro až anekdotické – situaci) a do současnějšího poselství.

Na první pohled se *Lavička* politice vyhýbá, na druhý se vyjeví, jak moc se jejím prostřednictvím politický komentátor vyrovnává s 21. stoletím a postfaktickou dobou, kdy už zjevné věci přestávají být zjevné tím, že je někdo oděje jinými slovy. Spor mezi vyhořelým zaměstnancem a osamělým mužem, který je izolovaný ve své alternativní realitě, je ústředním sporem dneška. Stát se trvale nespokojeným jedincem, který není schopen intimní vazby s lidskou

bytostí a kompenzuje si ji vazbou na předmět/místo, je jednodušší než kdy dřív. McAllister, Joe, hledá sílu, aby tuhle cestu odmítnul jinak než skokem z mostu, a směr naznačuje úvodním Cervantesovým citátem (jeho původ se nedá dohledat): „Co jsme schopni cítit, jsme schopni i říct“. Nejen Becketta by u této pseudopravdy zachvátil záchvat smíchu. Beckettův smích ale bolí, McAllisterův dává naději. On nepřestává věřit, že bychom ty průrvy, které se mezi námi všemi poslední dobou víc a víc rozvírají, přece jen mohli zacelit, byť východisko nachází spíš v mlčení než rozhovoru.

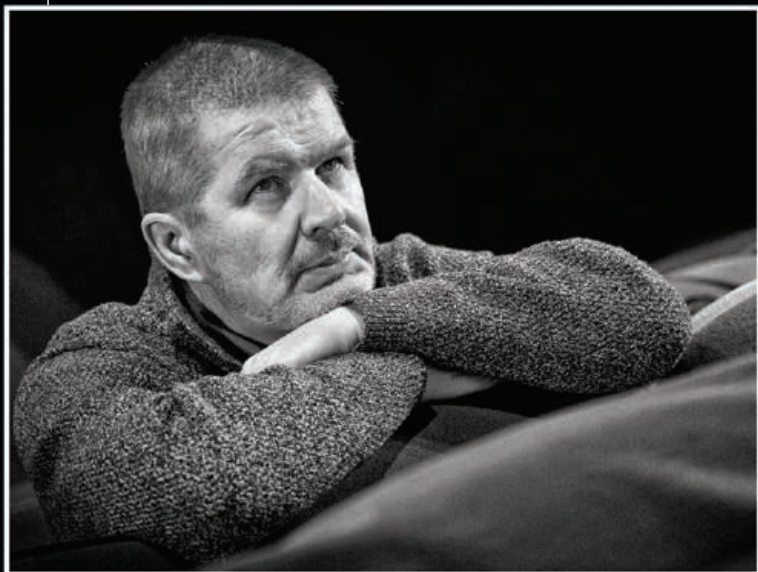
Věrní diváci Ungeltu možná mají v tuto chvíli asociaci na americkou hru Edwarda Albeeho z padesátých let *Příběh ze zoo*. Ta je vzorem všech her, v nichž se dva neznámí setkávají na lavičce (veřejný prostor, v němž se dá spočinout, je oblíbené dramatické schéma). Jistě si vybavujete vrchol *Příběhu ze zoo* – souboj Jerry-

ho (David Švehlík) a Petera (Ondřej Brousek) o lavičku. Záhadná situace dovedená ad absurdum, v níž se Ondřej Brousek tiskne k opěrkám lavičky, umožňuje tolik výkladů, kolik vás jen napadne: Ipění na životě, na své komfortní zóně, na majetku, na dosavadním životě, na starých pořádcích... Joe a Sandy jsou Peterovi a Jerryho příbuzní.

Úspěch *Lavičky* u diváků i kritiky („Malý triumf nezávislého divadla, *Lavička* napsaná hodně ostrým perem je zábavným průzkumem mužských emocí, žalu a ztráty.“) a její rozlet do světa zastavila covidová pandemie. Plánovaná premiéra v Německu se uskutečnila až v roce 2023 (v němčině se hra jmenovala *Das ist keine bank*, tj. *Tohle není lavička*). V roce 2020 živé umění, včetně stand-upu, na dlouhé měsíce „umřelo“ a McAllister se s manželkou domluvil, že ona ve stand-upu bude po lockdownu pokračovat a on svou kariéru zaměří už výhradně na tužku a papír. Rozhodnutí z jeviště odstoupit do zákulisí a psát víc pro televizi, rozhlas, jiné komiky a pro divadlo mu nesmírně ulevilo.

Režisér Vít Vencel

V roce 2022 tak měla premiéru první jeho hra, kterou nenapsal jako stand-up komik, ale jako dramatik. *The Intervention* reflektuje covid v černohumorných barvách (pandemii rozdělení přátelé se po 2 letech nečekaně setkávají). Stand-up komiky Garetha Mutche a Guse Lymburna zde poprvé režiruje sám McAllister. Lavička, na které doposud seděl, se ošoupala, a McAllister postupně přeseďává. Věřím, že naše inscenace ho v tom povzbudí.

Napsal Pavel Ondruch

Korespondenční

ROZHOVOR

s Keirem McAllisterem

Musím přiznat, že se mi nepodařilo dohledat něco o vašem dětství a dospívání. Dovolte tedy, abych tím začal. Jak byste popsali rodinu, do které jste se narodil? Jakou práci měli vaši rodiče? Máte sourozence? Jaké jste měl dětství? A pubertu?

Vyrůstal jsem v Glasgow. Můj otec se živil jako knihovník a později se stal místním zastupitelem za Skotskou národní stranu. Před Referendem o nezávislosti Skotska vedl velmi aktivní kampaň. Moje mladší sestra o něm natočila dokument (<https://toseeourselves.film/>). Matka měla různá zaměstnání, ale nakonec zakotvila jako matrikářka v Edinburghu. Oba už jsou v důchodu a bydlí kousek ode mě. Máme spolu výborný vztah. Kromě sestry Jane, dokumentaristky, mám ještě bratra Luka, učitele. Já jsem nejstarší.

Mé dospívání bylo složité – v jistém období jsem propadl náboženství. Naštěstí jsem se z toho ve 20 letech vyléčil.

Jak vám to šlo ve škole? Jste přirozený talent, anebo máte divadelní, či umělecké vzdělání?

Byl jsem sice průměrný student, ale psal jsem už od dětství. První báseň jsem dokončil v 10 letech a svou první hru ve 13. Psaní pro mě bylo jak útěchou, tak i zdrojem frustrace. Žádné formální vzdělání v tvůrčím psaní ani divadle nemám – prostě jsem to dělal a pořád dělám – neumím to nedělat.

Jaká byla vaše cesta ke stand-upu? Kdy jste se stal komikem na plný úvazek? Pracovali jste nějakou dobu v jiném oboru? Co považujete za svůj kariéerní zlom (anebo zlomy)?

Ještě ve 20 letech jsem nevěděl, co se sebou. Pak jsem se ale zúčastnil regionální soutěže stand-up komiků v Dundee. Neměl jsem žádné ambice – chtěl jsem to jen zkusit. Nečekal jsem, že vyhraju. Tím míň, že vyhraju i skotské finále. Své třetí vystoupení v životě jsem už absolvoval v obrovském Criterion Theatre v londýnském West Endu. Většina mých výstupů se točila kolem vyprávění o oprošťování od náboženské víry. Osvobodilo mě to. Skotská stand-up scéna nebyla nijak zvlášť velká a to hlavní se dělo ve slavném klubu s názvem The Stand. Tam jsem poprvé zažil pocit, že někam patřím. Našel jsem svůj kmen – bandu podivínů a outsiderů. Působili jako postavičky z písní Toma Waitse. Ve stand-upech jsem vystupoval bezmála 20 let. Poznal jsem tak svou ženu, také stand-up komičku – Jay Lafferty. Před sebou jsme měli dvě

náročné zkoušky. První: 10 let pokusů o umělé oplodnění. Podařilo se to až když jsme oba ztratili naději. Má žena zázračně porodila krásného syna. Druhá: covid. Na konci lockdownu nám bylo jasné, že oba dva se ke stand-upu na plný úvazek vrátit nemůžeme. Mně se během izolace podařila vybudovat spisovatelská kariéra, manželce se naopak dařilo ve stand-upu. Jeviště jsem se tedy vzdal já. Už jen píšu...

Ale abych lépe odpověděl na vaši otázku – zažil jsem několik kariérních zlomů, ale můj úspěch na poli literatury byl spíš důsledkem štěstí než něčeho naplánovaného a promyšleného. Pracoval jsem v mnoha oborech, dělal mnoho různých věcí. Nemyslím si, že by se kdokoli z nás mohl definovat jen jednou činností. Na druhou stranu stand-up byl důsledkem mého psaní, takže jedna věc – ono psaní – je přece jen spojovací nití, která drží můj život pohromadě.

A jaká byla vaše cesta k divadlu?

Docela rychle jsem si uvědomil, že stand-up má omezené možnosti. Pokud chcete v sobotu večer jako stand-up komik bavit sál plný opilých obyvatel Glasgow, jsou témata, kterým se můžete věnovat, dost limitovaná. Divadelní hry jsem psal odjakživa, ale šance oživit je na scéně přišla až poté, co jsem získal uznání nejen jako stand-up komik, ale také jako autor výstupů pro jiné komiky. Začal jsem psát hry pro Edinburgh Fringe Festival a docela se mi v tom dařilo, takže jsem pro každý ročník vytvořil novou hru... Abych co nejvíce snížil náklady na inscenování, ve většině textů jsem hrál já a mnoho mých přátel komiků a nezaměstnaných herců. První pokusy nestály za moc, ale postupně jsem se zlepšoval. Stával jsem se známějším a známějším, až jsem si mohl dovolit větší produkce ve větších divadlech.

Jak si spolu rozumí vaše spisovatelské já a vaše performerské já?

Jako stand-up komik už nevystupuji, ale pokud píšu stand-up pro někoho jiného, tak musím dokonale znát jeho komediální identitu. Stand-up je koneckonců založen na složité rovnováze mezi arogancí a pokorou. Jako slavný a respektovaný komik musíte ve vašem vystoupení na diváka jakoby pomrkat a naznačovat tak, že nezapomínáte na to, že jste mimo jiné idiot. Jako neznámý komik naopak musíte ohlídat, aby se zesměšňování sama sebe nezměnilo v sebelítost. Je mnohem jednodušší psát stand-upy pro někoho jiného než pro sebe, ostatní máte většinou mnohem lépe prokouknuté. Váš pohled na ně je pronikavější a snad i pravdivější než ten jejich...

Jací dramatici jsou vám inspirací? Jaké hry?

S divadlem jsem se poprvé setkal na školním výletě. Vyrazili jsme na *Smrt obchodního cestujícího*, v němž Willyho Lomana hrál geniální Timothy West. Hluboce mě to zasáhlo. Pochopil jsem tam, že v divadelních hrách nepředvádíte emoce, spíš předvádíte to, jak je potlačujete. Tento výlet považuji za zásadní milník ve svém životě. Přivedl mě k tomu,

abych přečetl co nejvíc divadelních her a zhlédl co nejvíc divadelních představení. Každá má hra se inspirovala někým jiným... Například jsem napsal veršovanou hru o nezávislosti Skotska, která byla významně ovlivněná Moliérem. V jiné jsem se zas inspiroval Mametem. Záleží na tom, co zrovna čtu... *Lavičku* podstatně ovlivnil Beckett. Vzpomínám, jak jsem se dmul pýchou, když si toho kritici všimli.

Jsem také velkým fanouškem některých skotských dramatiků, obdivuji například Johna Byrna, Douglase Maxwella, Kierana Hurleye či Liz Lochhead.

Jakou máte metodiku psaní her? V čem se liší od přípravy stand-upu?

Začínám otázkou. Stojí na startovní čáře každé mé nové hry. Následuje různě dlouhé období, v němž jsem jí tak posedlý, až prostě musím začít psát. První verzi nahodím rychle. Nikdy nevím, jak skončí, ale vždycky si ten proces užívám. Miluju fázi, kdy se z vás slova hrnou tak rychle, že to nemůžete zastavit. Naopak dlouhatánskou fází zdokonalování zas tak rád nemám. Píšu rychle, upravuju pomalu.

V mládí jsem psaní nepovažoval za skutečnou práci. Nikdy mě nenapadlo, že bych se mohl psaním živit a fakt, že se to děje, považuji za privilegium, které mám stále na mysli. Psaní pro mě bylo a stále je útočištěm i útěchou. U stand-upu nikdy nevíte, jak to dopadne, a já z toho měl úzkosti. Nepříčetná osoba se v něm postaví před dvouseťhlavý dav a říká: „teď mě dvacet minut poslouchejte, jsem nejzajímavější osoba v sále...“ Když se vám daří, je to překrásný pocit, ale rychle z vás vyva-

Keir McAllister se svou manželkou Jay Lafferty před premiérou jejich společného projektu *The Last Laugh* na Fringe Festivalu v roce 2015.

Paul Sneddon jako Sandy a Keir McAllister jako Joe ve světové premiéře *Lavičky* v roce 2018.

ne. Když ne, je to katastrofa, kterou nikdy nevyženete z hlavy. Covid způsobil, že jsem stand-up mohl po téměř 20 letech vzdát. Dozrál jsem k tomu a úleva, která mě po definitivním rozhodnutí zaplavila, byla ohromující. Má žena Jay stále většinu večerů tráví na jevišti a stále to miluje. Mně vyhovuje, že jsem v branži zůstal jen jako autor. Tím, že píšu pro jiné komiky, se mi podařilo nevypadnout z komunity a zároveň být svým vlastním pánem.

Jaká je geneze *Lavičky*? Jak dlouho jste hru psal? Kolik měla verzí?

Jednou jsme s manželkou slavili Vánoce u jejích rodičů. Žijí v malém městečku Gourrock na západním pobřeží – je to krásné místo s úchvatnými vyhlídkami. Na nábreží tam mají lavičky a některé z nich slouží jako tzv. pamětní lavičky. Místní si jimi připomínají zesnulé blízké a často na nich nechávají květiny. Narazili jsme tam na jednu, která tak moc překypovala květinami, plyšáky, svíčkami, šátky a dalšími smutečnými upomínkami, že si na ni ani nešlo sednout. Už to nebyla lavička. Funkce, pro niž ji navrhli, se podstatně změnila. Z otázky ‚kdy není lavička lavičkou?‘ vznikla má hra. Přišlo mi to tak vtípné a dojemné, že mi první verze textu zabrala jen tři dny. Druhá tři měsíce. Třetí šest. Když jsme hru zkoušeli pro Fringe Festival, přepisoval jsem ji zas. A přepisoval jsem ji i po prvním týdnu uvádění.

Dalším důležitým faktorem, který ovlivnil vznik této hry, byla potřeba napsat něco pro sebe a svého kamaráda Paula Sneddona. Chtěli jsme si spolu zahrát. Paul je komik přes 30 let a za tu dobu jsme bok po boku napsali a účinkovali v mnoha stand-upech. Vždycky jsem s ním strašně rád spolupracoval, mezi námi je výjimečná chemie. Nejraději vzpomínám na naši spolupráci v *Lavičce*. Každá repríza byla něčím speciální. Tato hra je do značné míry ódou na naše přátelství. Paul hrál Sandyho a já Joea.

Jak vzpomínáte na přípravu světové premiéry *Lavičky*? Jak inscenaci přijalo publikum a jak kritika?

Neměli jsme skoro žádné veřejné generálky. Po týdnu zkoušení jsme s Paulem šli rovnou před lidi. Oficiální premiéru jsme měli na Fringe Festivalu. Hráli jsme tam sériově 30 dnů v kuse. Oba jsme tehdy vystupovali ještě ve dvou dalších projektech a já stejně u toho text *Lavičky* pořád přepisoval.

Hráli jsme ji na jevišti v místnosti pro 60 diváků, která se nacházela ve druhém patře velkého domu. Do tohoto zbrusu nového hracího prostoru na okraji města, mimo festivalové centrum, se dalo dostat jen po strmých schodech... Měl jsem minimální očekávání.

Pamatuji si, jak jsme před začátkem premiérového představení postávali s Paulem ve stísněném zákulísi a vůbec nepočítali s tím, že někdo přijde. Najednou jsme zaslechli, jak se diváci hrnou dovnitř. Jako typický kalvinistický Skot jsem nejdřív předpokládal, že došlo k záměně vstupenek a že všichni míří na představení odehrávající se ve vedlejší místnosti. Čím víc ruch sílil, tím hmatatelněji jsem cítil, že jde do tuhého. Hrůzou se mi ježily vlasy na hlavě.

V následující hodině nám bylo čím dál jasnější, že jsme stvořili něco výjimečného. Když jsme po děkovačce odešli z jeviště, slyšeli jsme, jak publikum dál tleská a vyžaduje, abychom se vrátili. Tak nás to zaskočilo, že jsme se ani nepohnuli. Jen jsme tam rozpačitě stáli a zírali na sebe.

Po prvním festivalovém víkendu na nás vyšla výborná recenze v novinách *The Scotsman*, a zbylé reprízy se okamžitě vyprodaly.

S *Lavičkou* jsme pak objeli celé Skotsko. Na závěr jsme se vrátili do Edinburghu a hráli ji v Traverse Theatre.

***Lavičku* jste dedikoval své ženě Jay Lafferty. Proč? Jak vaše spolupráce vznikla? Jak se vyvíjí?**

Svou ženu jsem poznal díky stand-upu. Psaní a vystupování ve stand-upu je součástí našeho života a jsem rád, že tuhle profesi sdílíme. Abychom mohli produkovat nová díla, založili jsme malou produkční společnost (WatchThisSpaceProductions). Je to náš projekt, na němž vášnivě makáme přes deset let. Umožňuje nám společně tvořit. Jsem na to nesmírně hrdý.

Člověk se nemůže ubránit, aby si při čtení *Lavičky* nevybavil Becketta, Ionesca, Pintera, Camuse... Jaký máte vztah k absurdnímu dramatu?

Velký vliv na mě měl Beckett. Viděl jsem skvělou inscenaci *Čekání na Godota* a při psaní *Lavičky* jsem ji nemohl vyhnat z hlavy.

A neinspiroval jste se také Albeeho *Příběhem ze zoo*, kde hraje lavička a bo j o ni ústřední roli?

Příběh ze zoo jsem neznal. Když jsem ho později přečetl, podobností jsem si pochopitelně všiml. Ale nebyl to vědomý odkaz. Stal se jím sám od sebe.

Co je pro vás hlavní téma *Lavičky*? Proč jste na úvod hry zmínil zrovna citát od Cervantese („Co jsme schopni cítit, jsme schopni i říct.“)?

Myslím, že *Lavička* je hlavně o potlačování. Potlačování emocí, sexuality, myšlenek, smutku, hněvu – Cervantesův citát se tváří jako nezpochybnitelné prohlášení – „Co jsme schopni cítit, jsme schopni i říct...“ A přesto nejsme, že? Nejsme toho schopní – Joe a Sandy určitě ne. Stačí se podívat na jakýkoli střípek ze světa, ve kterém v současnosti žijeme, a zjistíme, že zrovna v této schopnosti lidstvo nevyčníká. Lidé jsou mistry v potlačování emocí. Potlačujeme je tak dlouho až zkvasí do toxických poruch osobností. A nakonec vyhřejnou ven skrz zuřivé záchvaty, v nichž jsme přesvědčeni, že máme právo na to i ono.

Jedna recenze *Lavičky* naznačovala, že hra končí předčasně. Kritik toužil vidět, jak vztah Joa a Sandyho bude pokračovat. Hádám, že nepokračoval. Otevřený konec jsem napsal záměrně. A stejně mám dojem, že je optimistický. Co je optimističtějšího než když dva lidé, kteří se nemají rádi, sdílí prostor a ticho?

Zvrat s Maggie (důvod její smrti) je velmi šokující. Jak vás napadl? Měl jste ho dopředu vymyšlený?

Keir McAllister jako Joe a Paul Sneddon jako Sandy ve světové premiéře *Lavičky* v roce 2018.

Neměl. Ale věděl jsem, že Sandyho rozhořčenost a urážlivost je způsobena sebenenávistí. Chvilce, kdy vás políbí múza jsou v životě spisovatele stejně krásné jako vzácné. Nápad na zvrat s Maggie k takovým chvílím počítám. Cítil jsem tehdy totální sebeuspokojení. Spisovatelé něco takového neprožívají často a je třeba si toho vážit. A usilovat o to pořád dokola.

Sandy má velmi silnou vazbu k lavičce, která transcendovala v pátník. Máte také nějakou silnou vazbu na předmět či místo?

Pokud jde o předměty, tak mám nezdravou citovou vazbu k psacím perům.

Pokud jde o místa, v pubertě jsem žil na odlehklém severním předměstí Glasgow a za naším domem se tyčil kopec. Z jeho vrcholku jste mohli pozorovat vzdálenou záři velkoměsta. Chodíval jsem tam dlouze vysedávat. Celé hodiny jsem si představoval příběhy, pro něž jsem byl ještě příliš mladý.

V současnosti nedám dopustit na svůj domov, milovaný Edinburgh. S Prahou ho spojuje smysl pro dramatickост. Můj oblíbený citát o Edinburghu pochází z básně Hugh MacDiarmida: Edinburgh je sen šíleného boha...

Jak vypadá vašich ideálních 5 minut klidu?

Svých 5 minut klidu trávím na lavičce v Princess Street Gardens. Pozoruji, jak se zacházející slunce odráží v oknech domů Starého Města a u toho přemýšlím o výše zmíněném citátu.

Jak se daří *Lavička* mimo Velkou Británii? Kde všude se hrála? Kolik jste viděl inscenačních verzí?

Nikdy mě nenapadlo, že by se *Lavička* mohla hrát mimo Fringe Festival, natož mimo Skotsko. Jsem upřímně nadšený a dojatý z každé uskutečněné inscenace. Závidím evropské divadelní kultuře, zvláště ve srovnání s tou britskou... Pokud se nemýlím, tak se *Lavička* uvedla v Německu, Irsku a Kanadě, ale doposud jsem žádnou cizí verzi neviděl. Plánuju přijet do Prahy a vidět tu vaši.

Na co si jako inscenátoři máme dát pozor?

Nechci dávat režisérovi žádné rady – dívat se na další novou interpretaci je čirá radost.

Avšak podělím se s vámi o hezkou historku – na jednom z našich představení na Fringe Festivalu měl někdo v hledišti s sebou dítě, které plakalo. Samozřejmě, že nás to rušilo, ale ani Paul, ani já jsme se neodvážili představení zastavit a dítě uklidnit. Pokračovali jsme v hraní pláči navzdory. V první půlce hry dojde k překvapivému odhalení, jehož vtip je v tom, že divákům vše dojde dřív než postavě Joa. Je to napínavé, protože diváci se těší, až Joe objeví to, co oni už vědí. Je to strašně vtipná situace, která vždycky všechny rozesmála. Dítě stále plakalo, a přesto jsme se vši moc snažili scénu vygradovat. Těsně před Joeo-

vým prozřením se však vztyčil z publika muž, kterému zrovna vše došlo, a zakřičel „Do prdele, Maggie byla pes?!“. Zaznělo to vteřinu před tím, než jsem tu samou repliku měl vyslovit já. Později jsme o této události psali na sociálních sítích – pachatel se přihlásil a omluvil. Byl to můj starý učitel, který mě jako první ponoukl k tomu, abych psal.

Jste konfliktní typ? Jak řešíte konflikty? Věříte, že lidé si mohou porozumět? Jak?

Nesnám konflikty a udělám cokoli, abych se jim vyhnul. Této vlastnosti paradoxně vděčím za mnoho zbytečných hádek. Moje žena Jay v konfliktních situacích funguje výborně. Zbožňuje hádky a je dlouhodobě frustrovaná z toho, že se do nich nenechám zatáhnout.

Myslím, že nikdy nebylo tak očividné, že existují lidé, kteří profitují z vytváření a udržování konfliktů. Jsem přesvědčen, že opravdovou sílu musíme hledat v pokoře.

Píšete vždy pro sebe a své kolegy?

Původně jsem obsazoval sebe a své kamarády jen proto, že jsem si nemohl dovolit herce. Role Sandyho byla výjimkou – když jsem ji psal, myslel jsem na Paula. Jsme skvělí přátelé a léta jsme spolu vystupovali. Je jeden z nejlaskavějších lidí, jaké jsem měl tu čest potkat. A taky jeden z nejtipnějších. Se svým stand-upem v 60 letech neúnavně objíždí celou Británii. A tento rok na Fringe Festivalu zase představí novou show: <https://www.thestand.co.uk/fringe/2458/2025-last-chance-saloon-with-vladimir-mctavish>

Co pro vás jako tvůrce znamená Edinburgh Fringe Festival? Zdá se, že jste tam častý host...

Patřím k těm několika málo obyvatelům Edinburghu, kteří svůj dům v srpnu nepronajímají za horentní sumy a neodjíždí na dovolenou mimo město. Miluju Fringe. Ale pochopte, má spoustu chyb – zejména neúnosně vysoké náklady pro každého umělce, který se chce zúčastnit. Pořád to je ale největší umělecký festival na světě, který se každý rok odehrává celý měsíc u mých dveří. Je to fantastické, rozčilující, úžasné a příšerné najednou. Pokaždé na jeho konci prohlásím nesmrtelná slova – nikdy víc... A v říjnu se začnu připravovat na další ročník.

Byl jste někdy v České republice?

S manželkou jsme Prahu navštívili a zamilovali si ji, a to včetně obyvatel. Vypadali jsme s Jay jako natvrdlí turisté, a zrovna, když se nás pokoušel podvést jeden svérázný starší místní gentleman – ve Skotsku bychom ho nazvali „postavičkou“ – zničehonic se objevila česká dáma a praštila ho deštníkem... Mám tuhle vzpomínku rád. Také se mi líbilo, že Muzeum komunismu je nad McDonaldem, obdivuju Pražský orloj i Karlův most.

Miluju taky zvuk vašich tramvají... V Edinburghu začaly jezdit tramvaje teprve nedávno a je trapné, že neznějí jako ty vaše!

Jaké pocity jste prožíval, když jste se dověděl o chystané premiéře Lavičky v Praze?

Jsem naprosto nadšený a poctěný vaší volbou. Dojímá mě, že někteří lidé mou hru považují za hodnou svého času a talentu. Budu pozorně sledovat, jak ji české publikum přijme.

Jaké vaše další hry bychom neměli opominout? Píšete či plánujete napsat nějakou novou?

Lavička je má doposud jediná knižně vydaná hra. V šuplíku mám ale velké množství starších textů, z nichž některé bych opravdu nikomu nedoporučoval číst. Naposledy jsem napsal thriller s názvem *The Intervention*. Je o znovushledání dvou mužů, jejichž vztah přerušil covid. Momentálně píšu televizní projekt, který je ve vývoji. V příštím roce plánuju napsat novou divadelní hru.

Korespondenční rozhovor z dubna 2025 vedl a přeložil Pavel Ondruch.

Keir McAllister a Paul Sneddon aka Vladimír McTavish v politickém duo-stand-upu *Aye Right? How No?* (2014), který se zabýval Referendem o nezávislosti Skotska.

PsychoLogOn

(<https://www.psychologon.cz>)

(...)

JAK KONFLIKTU PŘEDEJÍT?

Při blížícím se konfliktu je výhodné znát několik technik, kterými můžeme snížit napětí a vyhnout se tak hádce. Jako první můžeme uvést snahu o ignoraci narážek a provokací od komunikačního partnera a snahu o pokračování v nastoleném tématu. Protivník si narážkami často pouze ulevuje a nemyslí je osobně. Můžeme použít také tzv. zrcadlení, tedy pojmenování pocitů, které protivník prožívá. Tím ukážeme, že si ho všímáme a že nám není lhostejný. Můžeme také projevít pochopení, ale pozor, aby se nejednalo pouze o prázdnou frázi, která má buď nulový efekt, anebo může naopak vyprovokovat. Dále je vhodné projevít dobrou vůli a ochotu, a nabídnout pomoc, nebo navrhnout řešení problému. Nejlépe funguje technika, kdy projevíme své pocity, a to popisem toho, jak na nás chování protivníka působí. V případě, že řekneme například, že nás mrzí, že na nás partner křičí, ukazujeme tak svou zranitelnost a zároveň i lidskost. Protivník je většinou sdělením překvapen a přehodnotí své chování (Baum, 2009).

Mnohdy se nelze vyhnout tomu, že musíme nějakého člověka odmítnout, což opět může vést ke střetu. Odmítnutí musí tedy v první řadě provázet respekt. V této situaci se hodí projevít soucit a pochopení. Je nutné říci jednoznačně „ne“, aby komunikační partner jasně pochopil odmítnutí a nedělal si plané naděje. Nezbytné je uvést důvod našeho rozhodnutí. Tím umožníme druhému člověku, aby nás pochopil. Ukážeme tím, že nejsme sobečtí a že máme ospravedlnitelné důvody. Vhodné je následně přijít s alternativou, jak situaci vyřešit, čímž ukážeme, že nám na onom člověku záleží a že mu chceme i přes to pomoci (Baum, 2009).

(...)

ŘEŠENÍ KONFLIKTŮ

(...)

Základním kamenem pro řešení konfliktu je jeho pochopení. Konflikt si musíme probrat a odpovědět si na určité otázky, které nám k pochopení můžou pomoci. Nejprve si musíme uvědomit, o co v konfliktu opravdu jde. Jak se aktéři chovali? Jaký problém má každý z aktérů? Jak se cítí? Jaký je rozdíl mezi stranami konfliktu, v čem spočívá jejich problém? Existuje opravdu jen jedno řešení konfliktu? Jaké jsou alternativy? Jedním z cílů je také vcítit se do druhé strany sporu. V případě, kdy pochopíme její jednání, můžeme náš názor přehodnotit (Gillermová, 2001).

Při hledání řešení sporů je důležité najít příčinu. Mnohdy se na sebe konflikty nabalují a je obtížné je řešit naráz. Primární je tedy najít spouštěč. Velmi často také hrají roli emoce, které konflikty rozdmýchávají. Nespokojený, podrážděný nebo napjatý člověk reaguje

prudčeji, což druhý může brát osobně. Důležité je brát ohledy na emoce druhých a mít pochopení pro situační kontext nebo těžké životní období druhého, protože projevená agrese nemusí být určena primárně nám (Baum, 2009).

ZÁKLADEM JE KOMUNIKACE

Odborníci se shodují v tom, že při řešení konfliktů je základem komunikace, která může vést ke kooperaci a řešení konfliktů situace bez hádek a sporů.

Každý, kdo se chce v konfliktu prosadit, musí umět obhájit svůj názor a umět se případně bránit. To souvisí s tzv. asertivitou, což je schopnost vyjádřit svůj názor, stát si za ním, neskrývat své skutečné pocity a mnoho dalších vlastností, které se pojí se šetrným, ale účinným prosazováním se ve společnosti. Asertivita se dá tréninkem rozvíjet, a to jak za pomoci odborníka, tak i prací sami na sobě. Stačí si uvědomit pár zásad a doporučení (Vybíral, 2005):

1. vyjadřujte své pocity během komunikace
2. najděte odvahu říci „ne“
3. vyjadřujte se sami za sebe
4. naučte se přijmout pochvalu
5. naučte se spolehnout sami na sebe
6. nebojte se spontánnosti
7. nemusíte se za svoje rozhodnutí ospravedlňovat
8. rozhodujte se sami za sebe, nepodléhejte většině
9. chybovat je lidské
10. máte právo změnit názor
11. máte právo říci „nevím“

V případě situace, kdy dojde ke slovnímu střetu nebo odlišným názorům lze použít model DESC manželů Bowerových. Ti přišli s jednoduchým návodem, jak správně reagovat a sdělit svůj názor v obtížných situacích a vyvarovat se tak případnému konfliktu. Model DESC (describe, express, specify, consequences) se skládá ze 4 prvků (popis, vyjádření, upřesnění, důsledky).

Nejprve je vhodné situaci druhé osobě (skupině) stručně a věcně popsat bez jakéhokoli hodnocení nebo subjektivního prožívání. V další fázi následuje vyjádření našich pocitů. Zde situaci popíšeme tak, jak ji vidíme my, jak se při tom cítíme, jak na nás působí. Tady je prostor pro emoce. Užijte slovo „já“, ne „ty“, protože slovíčkem „ty“ hodnotíme onoho člověka, často s negativním nádechem, a to může samozřejmě opět vyvolat konflikt. Ve třetí fázi je důležité říci, jak si danou situaci představujeme. Navrháme řešení. Tímto krokem ukážeme, že se situace dá zvládnout i jinak, tak aby to vyhovovalo i nám. Tím nezůstaneme pouze u kritiky, která opět může vést ke konfliktu. Následuje upřesnění důsledků, aby komunikační partner věděl, proč chceme situaci řešit jinak a jaké to bude mít pro všechny výhody, popřípadě nevýhody (Bower & Bower, 1976).

(...)

Více, včetně doporučené literatury, najdete na <https://www.psychologon.cz/component/content/article/628-jste-zralok-nebo-medvitek-aneb-jake-jsou-strategie-zvladani-konfliktu>.

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2024/2025 dále vidět

BRÁCHA

SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Marek Němec, Igor Orozovič a Klára Suchá. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, drsní chlapíci Denny a Joey jsou parťáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáží vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo (za roli Dennyho získal Cenu Thálie 2012) a David Švehlík (za roli Joeyho se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2012). Režie Janusz Klimsza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DOBROU NOC, MAMI

MARSHA NORMAN, Jessie se rozhodla. Zbývá už jen vše svěřit matce... Strhující psychologické drama, které v roce 1983 získalo Pulitzerovu cenu. Hrají Taťjana Medvecká a Lucie Štěpánková. Režie Vít Vencl.

DVOJKA

JIM CARTWRIGHT, hospoda, kde je ten správný cvrkot. Čtrnáct postav a jen dva herci v klasice světového komediálního žánru. Drink, který vypijete až do dna. Hrají Barbora Hrzánová a Jaromír Dulava. Režie Janusz Klimsza.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějíčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsové se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

NADECHNOUT SE ŽIVOTA

DAVID HARE, manželka a milenk. Nastal čas osvobodit se od muže, který je opustil. Psychologická hra slavného britského dramatika. Hrají Tereza Brodská a Jitka Smutná. Režie Pavel Ondruch.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na la-vičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně našel svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Míhulová. Režie Jakub Šmíd.

RANDE S FEMINISTOU

SAMANTHA ELLIS, Kate je pořád single. Přitahují ji totiž jen problematičtí chlapi. Tak co to zkusit s citlivým feministou? Romantická komedie o lásce, na které stojí za to pracovat. Hrají Barbora Poláková a Marek Adamczyk. Režie Pavel Ondruch.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourdá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Míhulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šilenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI

GER THUIS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomedie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k tanečnici s nohou v ortéze... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepřekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI

DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napišete ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

VZHŮRU KE HVĚZDÁM

MARIE JONES, měl to být obyčejný den v životě obyčejných pečovatelek. Všechno se ale zvrtilo. Bláznivá komedie o touze po lepších časech. Hrají Iva Pazdlerková a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

Dárci židlí

Zlata ADAMOVSká | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA |
Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA |
Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ |
Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ |
Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ |
Zuzana BYDŽOVSKÁ a Miroslav ETZLER | Aleš CIBULKA | Věra CIBULKOVÁ |
Věra ČASLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ | Martina DELIŠOVÁ |
Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK | Divadlo HOGO FOGO |
Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL | Jaromír DULAVA |
Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ | Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ |
Fero FENIČ | Ladislav FIALKA | Květa FIALOVÁ | pes FILIP |
Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN | MUDr. Alfred GEBHARD |
Dalibor GONDÍK | Václav HAUPT | Dagmar a Václav HAVLOVI |
Bohumila a Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ |
Hana a Karel HEŘMÁNKOVI | Radek HOLUB | MUDr. Radkin HONZÁK |
Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK |
Eva a Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Vítězslav JANDÁK |
Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK |
PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. |
Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER |
Veronika KHEK KUBAŘOVÁ | Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Radovan KLUČKA |
Milan KŇAŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ | KOOPERATIVA POJIŠŤOVNA, a.s., |
Vienna Insurance Group | Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA |
JUDr. Dominika KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO |
JUDr. Tomáš KRAUS | Pavel KRÍŽ | Vendula KRÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ |
Blanka a Jiří KUBÍKOVI | MUDr. Roman KUFA | Irena KUNEŠOVÁ | Mgr. Dalibor LACINA |
Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA | Radovan LUKAVSKÝ |
Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ | Dana a Petr MALÁSKOVI | Jan MALÍŘ |
JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ | Tatjana MEDVEČKÁ |
Alena MIHULOVÁ | Zuzana a Matěj MINÁČOVI | Jitka MOLAVCOVÁ |
Zuzana a Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL | Petr MOTLOCH |
Kamilla MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA | Vincent NAVRÁTIL |
Světлана NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ | Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ |
Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC | Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC |
Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK | MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH |
Gustav OPLUSTIL | Ota ORNEST | Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK |
Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. | Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ |
Mgr. Robert PERGL | Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. |
Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK | Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ |
Václav POSTRÁNECKÝ | Chantal POUILLAIN | Michal PROKOP |
Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ | Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL |
Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ |
RYOR, a.s. | Alena SCHÁFEROVÁ | Milan SCHEJBAL | Jiří SCHMITZER |
Jan a Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír a Petr SÍSOVI | Jan SKALICKÝ |
Marta SKARLANDTOVÁ | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA | Ladislav SMOČEK |
Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ | Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ |
Jiří STACH | Petr STACH | Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA |
Dana SYŠLOVÁ | Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ |
Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ |
Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE |
Eva URBANOVÁ | Marta VANČUROVÁ | Petra a Josef VAVROUŠKOVI | Vít VENCL |
Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER | Alena VRÁNOVÁ |
Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS | Anna WETLINSKÁ |
Jan a Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ | Zdeněk ZDENĚK |
Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět v divadelním klubu a ve foyeru divadla.

